

Sygn. akt III Ca 2167/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 czerwca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Lucyna Morys-Magiera

Protokolant Aldona Kocięcka

po rozpoznaniu w dniu 7 czerwca 2018 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W.

przeciwko Z. G.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim

z dnia 29 września 2017 r., sygn. akt I C 460/17

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od powoda na rzecz pozwanej 900 zł (dziewięćset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.**

SSO Lucyna Morys-Magiera

Sygn. akt III Ca 2167/17

UZASADNIENIE

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. wniósł o zasądzenie od pozwanej Z. G. kwoty 8692,27zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 8 listopada 2016r. od kwoty 8393,20zł oraz kosztami procesu. Uzasadniając żądanie twierdził, że wierzytelność dochodzoną pozwem nabył w drodze cesji, a wynika ona z niespłaconej przez pozwanego pożyczki.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zwrot kosztów procesu, wskazując na nieważność umowy pożyczki jako sprzecznej z zasadami współżycia społecznego poprzez zastrzeżenie nieekwiwalentności świadczeń obu stron. Motywowała, że opłata operacyjna przekroczyła 100% kwoty pożyczki i stanowi ukryte źródło zysku powoda. Nie kwestionowała zawarcia umowy pożyczki oraz częściowego wywiązania się ze zobowiązania umownego.

Zaskarżonym wyrokiem z 29 września 2017r. Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śląskim w pkt 1 zasądził od pozwanej na rzecz powoda 3252,27zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 3043,20zł od 13 czerwca 2017r., w pkt 2 oddalił powództwo w pozostałej części, w pkt 3 zasądzając od powoda na rzecz pozwanej 1130,17zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W ustalonym stanie faktycznym w motywach rozstrzygnięcia przywołał regulacje: art. 720 § 1 k.c. Stwierdził, iż umowa pożyczki nie była kwestionowana przez pozwaną i roszczenie w zakresie kwoty 3253,27zł wraz z odsetkami jest uzasadnione. Natomiast żądanie powoda zasądzenia dalszej kwoty w zakresie opłaty operacyjnej było pozbawione podstaw prawnych. Uznał, że nie powód nie wykazał podstawy naliczania tej opłaty, jej funkcji oraz uzasadnienia prawnego. Sąd Rejonowy wskazał, że słusznie pozwana podważała zasadność jej obciążenia tą opłatą, uznając za zakamuflowane źródło zysku, co sprzeczne jest z ideą pożyczki, w której wynagrodzeniem za jej udzielenie są odsetki. Co do samych odsetek Sąd Rejonowy wskazał, iż należą się one dopiero od dnia następującego po doręczeniu pozwanej odpisu pozwu, wobec niewykazania wcześniejszego wezwania jej do zapłaty dochodzonej należności, na zasadzie art. 481 kc.

O kosztach procesu wyrzeczono w oparciu o art. 100kpc, uwzględniając, iż pozwana wygrała proces w 62,2%, a więc w przeważającej części.

Apelację od tego wyroku w zakresie rozstrzygnięć zawartych w punktach II i III wniósł powód, domagając się jego zmiany poprzez uwzględnienie powództwa w całości oraz obciążenia pozwanej kosztami postępowania za obie instancje. Ewentualnie domagał się uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji z pozostawieniem mu wyrzeczenia o kosztach postępowania odwoławczego. Zarzucał naruszenie art. 233 § 1 kpc poprzez pominięcie faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sporu i wynikających z treści umowy pożyczki łączącej strony w zakresie ustalenia warunków związanych z całkowitą kwotą pożyczki oraz całkowitym jej kosztem oraz pozostałymi warunkami. Wskazywał nadto na naruszenie art. 58 kc poprzez uznanie, że zapisy umowy pożyczki dotyczące opłaty operacyjnej są sprzeczne z zasadami współżycia społecznego oraz art. 720 kc poprzez uznanie, że umowa pożyczki łącząca strony została zawarta na podstawie przepisów kodeksu cywilnego, podczas gdy została zawarta na gruncie przepisów o kredycie konsumenckim. Motywował skarżący, iż ustawa o kredycie konsumenckim stanowi *lex specialis* wobec regulacji ustawowych i stąd istnieje możliwość pobierania opłat i prowizji w związku z zawieraniem umowy kredytowej w okresie do 11 marca 2016r., gdy jeszcze nie obowiązywał art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim w obecnym brzmieniu. Nie sposób zatem zdaniem skarżącego uznać tych postanowień umownych za sprzeczne z przepisami prawa.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Sąd pierwszej instancji słusznie zakwalifikował dochodzone roszczenia przyjmując, iż ich źródłem jest umowa pożyczki, a następnie wydał trafne rozstrzygnięcie, zaś żaden z zarzutów podnoszonych w apelacji nie był w stanie go wzruszyć.

Ustalenia faktyczne stanowiące podstawę podjętego orzeczenia zdaniem Sądu Odwoławczego znajdują pełne poparcie w środkach dowodowych przywołanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, których ocena jest logiczna i mieści w granicach swobodnej oceny dowodów. Wbrew zarzutom podnoszonym w apelacji, przy ich czynieniu Sąd Rejonowy nie naruszył regulacji art. 233 § 1 kpc. Treść umowy pożyczki została należycie i wszechstronnie przeanalizowana, a konkretnych nieprawidłowości w tym zakresie apelujący nie naprowadzał.

Z tych też względów Sąd drugiej instancji przyjął ze własne ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji.

W zaskarżonej części powództwo zostało oddalone w zakresie żądania dotyczącego zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda świadczenia z tytułu nie uiszczonej przez pozwaną opłaty operacyjnej.

Zgodnie z postanowieniami § 4 ust. 2 umowy zawartej przez strony „opłata operacyjna naliczona za cały okres obowiązywania Umowy „wynosi 5350zł” .

Z twierdzeń pozwu, które stosownie do art. 339 § 2 kpc wiążą Sąd, nie wynika, za jaki okres należność ta nie została przez pozwaną uiszczona, bezsprzecznie jedynie strona powodowa w toku procesu przyznała, że pozwana dokonała spłaty części należności z tytułu umowy, wskazując jedynie globalne kwoty, bez sprecyzowania, co składa się na te

świadczenia. Uniemożliwia to przeprowadzenie w tej części jakiegokolwiek weryfikacji zasadności powództwa w tej mierze.

Musiąco prowadzić do oddaleniem powództwa, co ostatecznie znalazło prawidłowe odzwierciedlenie w zaskarżonym wyroku.

Co do oceny zasadności żądania opłaty, wypadało natomiast podzielić stanowisko Sądu Rejonowego, uwzględniając relacje pomiędzy wysokością opłaty, a globalną sumą pożyczki przekazanej pozwanej. Nieprawidłowości tej oceny w aspekcie ekwiwalentności świadczeń oraz zasad współżycia społecznego skarżący nie był w stanie obalić, albowiem zarówno regulacje praw konsumenckiego, jak i zapisy umowne nie znoszą powyższych kryteriów dla oceny skuteczności określonych postanowień umownych.

Z tych przyczyn apelację powoda jako bezzasadną oddalono w oparciu o regulację art. 385 kpc.

SSO Lucyna Morys – Magiera